

5. Pukhovs'ka L. Uchyteli yak sotsial'no-profesiynna hrupa u dzerkali svitovoyi statystyky / L. Pukhovs'ka // Pedahohichna maysternist': problemy, poshuky, perspektyvy / APN Ukrayiny; Instytut pedahohiky i psykholohiyi profesiynoyi osvity; Hlukhivs'kyi derzh. pedahohichnyy un-t, za red. N. Nychkalo, I. Zyazyun, L. Pukhovs'ka, N. Huziy ta in. – Hlukhiv: RVV HDPU, 2005. – S.19 – 28.
6. Sokuryanskaya L.H. Studenchestvo na puty k druhomu obshchestvu: tsennostnyy diskurs perekhoda / L. H. Sokuryanskaya. – Kh.: KhNU imeni V. N. Karazyna, 2006. – 576 s.
7. Ukrayins'ke student-stvo u poshukakh identychnosti: monohrafiya / Za red. V. L. Arbyeninoyi, L. H. Sokuryans'koyi. – Kh.: KhNU imeni V. N. Karazyna, 2012. – 520 s.
8. TALIS 2013 Results: An International Perspective on Teaching and Learning [Elektronnyy resurs] OECD Publishing, 2014 – Rezhyim dostupu: http://www.istruzione.it/allegati/2014/OCSE_TALIS_Rapporto_Internazionale_EN.pdf

Shchudlo Svitlana

Teachers as a Social and Professional Community: Methodological Principles and Peculiarities of International Comparative Survey TALIS

The author substantiates the importance of including of Ukraine into the international comparative education surveys. The author is analyzing the potential of the International Survey TALIS for the educational reforms in the Ukraine, especially for the school reform. The OECD Teaching and Learning International Survey (TALIS) is a largescale international survey that focuses on the working conditions of teachers and the learning environment in schools. TALIS helps countries review and define policies for developing a high-quality teaching workforce. TALIS examines the ways in which teachers' work is recognised, appraised and rewarded, and assesses teachers' participation in professional development activities.

According to the author argues, the inclusion of Ukraine in the international educational surveys is a mechanism to improve the quality of Ukrainian education and the important factor to its integration into the European educational space. The article reveals the goals, objectives and features of TALIS survey and prospects of its realisation in Ukraine.

Keywords: TALIS, International Educational Surveys, teachers, principals.

Надійшла до редакції 30.09.2016 р.

УДК 27-79(477)

© Людмила Шугаєва
(Рівне)

ТЕОКРАТИЧНІ ВИЯВИ НЕОХРИСТІЯНСЬКИХ РЕЛІГІЙНИХ УТВОРЕНЬ В УМОВАХ ВИКЛИКІВ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

У статті на підставі філософсько-релігієзнавчого аналізу з'ясовуються причини поширення в Україні, а також сутність віровчення неохристиянських релігійних утворень таких як Церква Останнього Заповіту і Дзвінки кедрі України (анастасіївці).

Автор акцентує увагу на тому, що такі релігійні об'єднання виникають як реакція на досить глибокі трансформації суспільної системи загалом, на виклики сучасного українського суспільства, а саме: соціально-економічна криза, війна, криза світських і духовних ідеологій. Неохристиянські релігійні об'єднання пропонують своїм прихильникам нову сакральну інтерпретацію оточуючої дійсності, вирішення глобальних проблем сучасного людства не тільки нове осмислення соціальних проблем, а й претендують на якісно нове їх вирішення.

Середній вік послідовників названих об'єднань, невирішеність соціально-економічних проблем, криза духовності, радикалізація суспільства свідчать про життєздатність неохристиянських релігійних об'єднань і перспективність їх подальшого розвитку.

Ключові слова: криза, неохристиянство, Віссаріон, Церква Останнього Заповіту, В. Мегре, анастасіївці, теократія.

Актуальність. За роки незалежності України значно зросла релігійна мережа та кількість громад і конфесійних напрямків. Глобалізація призвела до того, що на релігійній мапі країни з'явилися нові релігійні утворення, які не є традиційними для українського суспільства. Це докорінно змінює як реальний простір, так і форми духовності. Відбувається так звана інкультурація, яка змінює менталітет українців, їхні звичаї та традиції, суттєво впливає на національну культуру. Виникають проблеми із формами ідентифікації до українського етносу. Саме тому дослідження нових релігійних утворень та формах впливу є актуальним для релігієзнавчих досліджень.

Метою даної статті є проведення філософсько-релігієзнавчого аналізу нехристиянських утворень і форм їх впливу на неофітів.

До основних завдань дослідження можна віднести наступні:

- 1) з'ясування причин неохристиянських утворень в Україні;
- 2) визначення основних форм впливу нехристиянських течій та неофітів;
- 3) прогнозування щодо життєздатності та можливостей розвитку в українському релігійному просторі.

Рівень дослідження проблеми. Проблемами вивчення неорелігійності в Україні займалися: В. Єленський, Н. Дудар, М. Мурашкін, А. Колодний, Є. Мартинюк, Л. Филипович та інші.

Виклад основного матеріалу. Поширення нових релігійних утворень християнського спрямування в Україні спостерігається наприкінці 80 – х років минулого століття. До факторів, які сприяють появі релігійних новоутворень, слід віднести глибоку кризу, а згодом і розпад економічної й ідеологічної систем, які існували. Саме у цей період в Україні набувають поширення такі нехристиянські релігійні утворення, як Православна Церква Божої Матері «Державної» (Богородичний центр, Російська Маріанська Церква, Церква Божої Матері Преображенної), у середині 90 – х рр. з'являються послідовники Церкви Останнього Заповіту, а також наслідувачі В. Мегре – «анастасіївці», які згодом об'єдналися під назвою, «Дзвінки кедри України». Слід відмітити, що всі названі релігійні утворення були експортовані до України з Росії. Поширенню названих утворень сприяла руйнація звичного способу життя переважної більшості населення, втрата авторитету світських і політичних ідеологій, криза Православної церкви в Україні.

Майдан 2013 р., який переріс у Революцію Гідності, не виправдали надій українського суспільства. Наслідки трансформацій, що відбуваються, вибивають у багатьох мільйонів людей ґрунт із під ніг, породжують почуття страху і невпевненості. Таким чином, відбувається конфлікт між прагненням людини до кращого життя і реальними факторами соціального буття. До того ж в умовах війни, інфляції, безробіття, злочинності, росту радикалізації суспільства, розриву зв'язків між поколіннями значна частина населення розчаровується у світських ідеологіях, у їх здатності перетворювати суспільство в інтересах більшості. Ці та інші протиріччя народжують потребу у цілісному стабільному світогляді, контури якого, звичайно, відрізняються залежно від соціального стану, професійної зайнятості, віку тощо. Несумісний із «диким» капіталізмом духовний пошук частини населення України намагається знайти притулок у комуні, в колективах братів-однодумців, що створюються новими релігійними рухами [2, с. 7-12].

Ідеологічний вакуум спричинив почуття песимізму, безперспективності життя, психологічне відчуття нестійкості навколишнього світу. Спільною стала для певної частини населення криза гуманізму, яка є руйнівною для існування людини і культури. Головним же, на нашу думку, є те, що суттєво знизився духовний потенціал українського народу, та основа, на якій завжди ґрунтувалася могутність української держави.

В умовах поглиблення духовної кризи, соціальних негараздів, глобальних проблем людства певна частина населення в надії віднайти душевний спокій звертається до нехристиянських учень. Багатьох приваблює в них дружня атмосфера, гуманне ставлення один до одного, в цілому до людства і природи, які проповідуються більшістю новітніх нехристиянських учень. Значною мірою поширенню цих учень сприяло оформлення нової моделі церковно-державних відносин, утвердження фактичної, а не декларованої свободи совісті, як це було за радянських часів.

Керівники таких неохристиянських утворень розуміють привабливість своїх проповідей і пропонують конкретну релігійну общину як оазис справжньої людяності, прообраз майбутнього колективізму, утворення, яке захистить від глобальних катастроф, зокрема екологічної, общину небожителів. [2, с.22-23]

Втім, окрім „квітучого раю” земного, лідери деяких нехристиянських організацій свідомо чи напівсвідомо проповідують і намагаються втілити у життя теократичні ідеї далекі від визначення теократії та її суті (від грецьк. teos – бог, hrats – влада). Але все ж релігійні общини, про які піде мова, є цілком самодостатніми з усіма ознаками теократичних утворень. Ми маємо на увазі Церкву Останнього Заповіту і Дзвінки кедри України. Одразу хочемо зазначити, що названі релігійні об'єднання є власне російським явищем, а в Україну вони привнесені.

Наступною неохристиянською течією, яка також була експортована на терени України з Росії у другій половині 90-х років ХХ ст., є Церква Останнього Заповіту. Засновником її є Віссаріон (С. Тороп), уродженець Краснодарського краю Російської Федерації. Згодом його сім'я переїхала до Сибіру, у м. Мінусинськ Красноярського краю. Там він відвідує гурток уфологів, де знаходить майбутніх помічників у створенні і поширенні «єдиної істинної віри». Робота в гуртку потім виявиться у далекому впливі уфологічних доктрин релігійно-філософських вчень на віросповідні засади релігійного об'єднання. Як свідчить традиція віссаріонівців (народна назва релігійного утворення), у 1990 р. Торопу відкриваються події двотисячолітньої давності; приходить нове об'явлення, за яким він є Сином Божим, провідником Духу Святого Великої Мудрості Творця. Він приймає ім'я Віссаріон (той, що дає життя) і проголошує про створення Єдиної віри. У 1994 р. релігійне об'єднання було офіційно зареєстроване державними органами Російської Федерації як Церква Єдиної віри, а у 1995 р. отримало назву Церкви Останнього Заповіту.

В Україні, на середину 2007 р., офіційно зареєстровано сім громад Церкви Останнього Заповіту у містах Київ, Черкаси, Запоріжжя, Харків, Донецьк, Одеса і Луцьк. У кожній громаді нараховується понад 70 осіб, а у м. Києві – понад 100 осіб.

У 1992 р. у Мінусинськ стали прибувати послідовники Віссаріона і його вчення. На початок 2007 р. вірними Церкви Останнього Заповіту засновано 20 поселень, і хоча кожне з них має свою назву, всі разом вони називаються «Земля Обітована». Центральним поселенням послідовників Віссаріона є «Притулок Світанку», будівництво якого було розпочате у 1995 р. біля підніжжя гори Суха над озером Тіберкуль. Поселення ще називають «Містом сонця», «Містом майстрів», «Новим Єрусалимом». На середину 2007 р. кількість жителів, «Землі Обітованої» складала близько 5 000 тисяч осіб, у тому числі – близько 300 українців. Загалом же у світі як у державах СНД, так і в державах далекого зарубіжжя, нараховується близько п'ятдесяти тисяч послідовників Церкви Останнього Заповіту [4, с. 491-494].

Джерелом віросповідних засад Церкви Останнього Заповіту є Святе письмо і Останній Заповіт, авторство якого належить Віссаріону. Останній Заповіт вперше був опублікований у 1993 р. під назвою «Слово Віссаріона». Крім того, Віссаріон є автором великої кількості релігійно-етичних настанов. Відповідно до його релігійної доктрини, Творець Всесвіту (Єдиний, Абсолют) і Отець Небесний – це не тотожні поняття. Творець Всесвіту виступає як начало матеріального буття і матеріальної енергії. Отець Небесний (Віссаріон) одночасно є сином Єдиного і Отцем людських душ, джерелом істини і святості. Творець Всесвіту (Абсолют, Єдиний) є джерелом Всесвіту, життя, плоті і розуму, порушувати яке нікому не дозволено. Але, окрім плоті і розуму, є душа людини, яка має значно вищі і глибші якості, ніж перші дві. Джерелом любові і творцем душі людини є Отець Небесний. Сутністю людини є духовність, любов, людськість. Виявлятися душа може тільки через плоть. Але, оскільки духовна тканина, на протигагу матеріальним структурам, є безсмертною, то унікальним призначенням людини є вічне життя, безсмертя спочатку на Землі, а згодом у Всесвіті. Таким є основне твердження віросповідних засад Церкви Останнього Заповіту.

Для досягнення безсмертя Віссаріон розробив цілу низку положень і засобів. Християнський догмат про Боговтілення він трансформує відповідно до світогляду. Віссаріона вшановують як Слово Боже, Отця Небесного, який прийняв плоть і кров людини. Місцем народження плоті (Віссаріона) є Росія (Сибір). Саме тут повинні відкритися таємниці подій, про які йде мова у

Святому Письмі. Тобто переїзд сім'ї Віссаріона до Сибіру пояснюється не якимись родинними, побутовими причинами, а тим, що саме тут мають відбутися зміни планетарного масштабу. У віровченні стверджується, що саме тут знаходиться серце землі і чистота, «яка століттями зберігалася під тайгою, щоб залишитись незайманою нечистотами, які зараз сірою пеленою огорнули всю нашу планету» [3].

Віросповідні засади Церкви Останнього Заповіту визнають переселення душ, наявність раю і пекла. На їх думку, Диявол є породженням гріховних думок, а рай – це особливий шар, який охоплює Землю. До нього потрапляють душі, які не здатні нести холод (мається на увазі моральний холод). Вони тимчасово накопичуються в райських помешканнях, щоб стати «гідним підґрунтям людства, яке ступило на сходи Вічності. Це ті, що вже ніколи не пізнають смаку смерті». На відміну від раю, пекло розташоване ближче до поверхні Землі. Туди потрапляють душі, зіпсовані гріхом і відданістю Дияволу.

Таким чином, вчення Віссаріона про творця Всесвіту і Отця Небесного, а також про переселення душ зазнало на собі впливу східних релігій і теософських шкіл. У той же час, провідними ідеями вчення про переселення душ є хіліастичні ідеї християнства, адже, як стверджує Віссаріон, – душі інших, тих хто пішов із земного життя, будуть знаходитися у проміжних інстанціях пекла і раю до тих пір, доки на Землі остаточно не буде переможений Диявол, і лише тоді, за рідким винятком тих душ, які вже забруднилися настільки, що їм немає сенсу давати нову плоть, неминуче воскреснуть всі мертві і знайдуть безсмертя.

Стан сучасної цивілізації характеризується Віссаріоном як перехід від царства сили (пільми) до царства душі. Він стверджує, що від шляху, який намітився людством у напрямку дикості і невігластва «не убереже і велика освіченість», тому що якість людини не залежить від обсягу знань. Забезпечити людині духовний комфорт, убезпечити її від духовних криз і глобальних катастроф може лише віра в нього, у Віссаріона. На його переконання, решта релігійних вчень і світоглядів не є істинними [5].

Церква Останнього Заповіту дотримується таїнств шлюбу, хрещення і сповіді, які відрізняються від християнських власним розумінням. Властивим для вірних церкви є своєрідне таїнство благословення, яке полягає у тому, що Отець Небесний (Віссаріон) обов'язково повинен надати дозвіл на здійснення благих справ, як індивідуальних, так і колективних. Обов'язково благословляється їжа. До таїнств Церква Останнього Заповіту відносить і літургію, яке відбувається двічі на тиждень – в неділю і середу. Її головним обрядом, характерною особливістю є священне коло, яке полягає у з'єднанні рук, що знаменує єднання вірних з Отцем Небесним (Віссаріоном) і готовність очистити Землю від морального та розумового бруду. Рівно о 16.30 за московським часом всі послідовники Віссаріона беруть участь у акті злиття з учителем, під час якого подумки відтворюють його образ і спілкуються з ним. Головними святами релігійного об'єднання є Різдво Христа (Віссаріона), яке святкується в його день народження і проголошене ерою світанку, з якого вірні ведуть літочислення; 18 серпня відзначається свято добрих плодів – день, у який Віссаріон розпочав свою проповідь, а також 14 квітня вважається святом весни, радості і єднання всіх людей планети.

Послідовники Віссаріона суворо дотримуються вегетаріанства, яке обґрунтовується принципом «не убий». Харчові заборони поширюються також на чай, каву, цукор, тваринні і рослинні жири. Ці заборони Віссаріон обґрунтовує тим, що відбуваються зміни у вібрації Землі, які пагубно впливають на плоть людини. Виходом із цього становища, на думку Віссаріона, є зміна структури харчування.

Для Церкви Останнього Заповіту характерним є заперечення культових споруд. Віссаріон стверджує, що образ храму не повинен мати канону, тому що в ньому виявляється бачення краси і прагнення славити Отця Небесного, тобто його самого. Отже, релігійному об'єднанню, як і багатьом неохристиянським утворенням і не тільки їм, властивий харизматизм. Харизматичні риси властиві і організаційній структурі релігійного об'єднання. Очілником її звичайно є Віссаріон, який має назву «Вищої духовної особи церкви і її засновника». Вищим адміністративним органом є упорядники церкви, які відають зовнішніми зв'язками і будівництвом. Також є церковна рада, яка займається розподілом матеріальних засобів. Літургія

і обряди відправляються священиками, рукоположеними Віссаріоном. Для Церкви Останнього Заповіту характерним є високий рівень місіонерської діяльності.

Метою віросповідної доктрини Віссаріона є створення царства душі, яке буде складатися з нової людини, нової землі і нових небес. Царство душі буде мати вигляд єдиної сім'ї, яка володітиме духовною цілісністю і принципово відрізнятиметься від всіх попередніх форм життя людей. Різниця буде полягати перш за все в тому, що вони будуть жити у гармонії з першим і другим творчими початками, з творцем Всесвіту і Отцем Небесним (Віссаріоном) без традиційних атрибутів держави. Майбутній єдиний сім'ї не буде потреби у державному управлінні, адже люди будуть жити на підставі гармонійних і природних стосунків. На думку Віссаріона і його послідовників, саме у поселеннях, які складають «Землю Обітовану», відбувається прообраз формування єдиної сім'ї. Люди, які вступають до єдиної сім'ї, ведуть натуральний спосіб господарства; при вступі до неї зобов'язуються допомагати один одному.

Вірні Віссаріону дотримуються таїнства покаяння, яке полягає у проведенні так званих «лавок мудрості». Це таїнство відбувається під час загальних зборів єдиної сім'ї, коли кожен зобов'язаний розповісти про свої погані думки і вчинки перед єдиновірцями [2, с. 495-499].

Соціальні погляди Церкви Останнього Заповіту виявляються не лише у баченні ними майбутнього державного устрою, але й дається оцінка сучасного суспільства та перспектив його розвитку. Віссаріон під час поїздок по Росії і за кордон оцінює сучасний стан людства як рух до катастрофи. Перед її загрозою відбувається поділ людства на сили світла і п'ятми, третього не буде. На його думку, сьогодні є велика кількість ознак, які свідчать про те, що царство сили (сили п'ятми) підходить до завершення свого існування. Поступово воно перейде на якісно новий рівень, на рівень царства душі, що, за твердженням Віссаріона, є не що інше, як Царство Боже. Але у 1999 р. він виступає із зверненням до всього людства, в якому мова йде про те, що попри всі його зусилля, людство стрімко рухається у прірву. І лише той, хто повірить у вчення Віссаріона, зможе стати членом майбутнього суспільства. До речі, поселення в районі о.Тіберкуля є прообразом майбутнього нового суспільства. Слід сказати, що загострення глобальних проблем людства, а саме, загрози ядерної війни, екологічної проблеми, техногенних катастроф роблять проповідницьку діяльність Віссаріона популярною серед значної частини населення. Серед його послідовників велика кількість людей з вищою і середньою спеціальною освітою, науковці з високими ступенями і званнями, діячі культури і мистецтва. Середній вік парафіян становить 25-45 років, що свідчить про значні перспективи розвитку Церкви Останнього Заповіту. Перед загрозою глобальних катастроф, для того, щоб вижити і створити царство душі, Віссаріон пропонує керуватися такими морально-етичними категоріями, як і загальний гуманізм, і загальнолюдська солідарність, що є привабливим для деякої частини населення.

Відтак, Церква Останнього Заповіту є неохристиянським утворенням, віросповідним джерелом якого є Біблія і особистість Христа як головна персона віросповідних засад. Як і всі неохристиянські утворення, Віссаріон оголосив свою церкву виключно істинною, а свій Останній Заповіт (Слово Віссаріона) перетворив у віросповідне джерело, надав собі статусу значно вищого від Бога і Ісуса Христа. Віросповідним засадам Церкви Останнього Заповіту властиві крайні есхатологічні погляди, які виявляються в очікуванні загальнолюдської катастрофи, і протиположність їй – створення царства душі, своєрідне розуміння Трійці, пекла і раю.

Із слів Романюка нам стало відомо, що «Земля Обітована» (поселення на берегах о. Тіберкуль) відповідними органами зареєстроване як міжнародне екологічне поселення. Він же повідомив, що там проживає понад 80 націй і народностей. Ми вже згадували, що поселенці «Землі Обітованої» ведуть натуральне господарство на основі новітніх технологій. Випускають близько 100 видів різної продукції, що дає можливість не лише забезпечити їх гідне існування, а й вивозити залишки на ярмарки до Красноярська і Москви. Община має власні органи управління. З державною владою налагоджені цілком лояльні контакти. Також послідовники Віссаріона мають свою школу, медичні заклади, випускають власну газету «Земля Обітована». Тобто у Сибіру він створив цілком самодостатнє поселення з усіма ознаками теократичної общини. На чолі об'єднання стоїть його лідер – абсолютний у питаннях віри і моральності (Віссаріон) [1].

У 1994 р. в Росії з'являються праці В. Мегре (Пузакова), в яких йдеться про те, що на початку 90 – х рр. минулого століття в тайзі він зустрів незвичайну дівчину – Анастасію, яка належить до стародавнього роду, що протягом багатьох століть був ізольований від людства, тобто перебував за межами цивілізації. Анастасія живе у Західному Сибіру, харчується тим, що їй дає природа, не має потреби в одязі і сама є невіє'ємною часткою природи. Вона не просто схильниця – аскета; Анастасія володіє надзвичайними здібностями, може бачити все, що відбувається у будь-якому «закутку» Всесвіту. Її основне призначення – вказати шлях до першоджерел і переконати у згубності технократії, тобто примусити повернутися людей до природи. Анастасія знає велику кількість людей похилого віку, які живуть більше, ніж 100 років, а все через те, що носять на грудях шматочок деревини, яка вирізана із «дзвінкого кедра». Ідея, яку проповідує В. Мегре від імені міфічної Анастасії, досить проста: залишити міста і розпочати нове екологічне життя, розпочати будівництво «нової Батьківщини», щоб на момент Апокаліпсису, який знищить сучасну цивілізацію, створити родові садиби, в яких вийде «нове людство».

У результаті такої проповіді в Росії, а згодом і в країнах СНД поширюється рух «анастасіївців» (Дзвінки кедрі Росії). Вважається, що прихильників нового релігійного руху нараховується більше 1 млн осіб. Наприкінці 90 – х рр. ХХ ст. анастасіївці, об'єднані під назвою «Дзвінки кедрі України», з'являються на теренах нашої держави. Таких поселень є близько 60. Як правило, у глухих і закинутих місцевостях, далеких від обласних центрів, ентузіасти організують щось на зразок сільськогосподарського кооперативу, а потім шукають однодумців (члена цієї організації легко можна впізнати по шматочку деревини «дзвінкого» кедр на шії). Ідеалом створеної общини є родове поселення на території, яка становить не менше одного гектара, вегетаріанство, багатодітність і екологічно чисте життя. Тримати домашніх тварин у господарстві забороняється, а брати від них можна лише молоко. Цікавим є той факт, що у статутах общин записано, що її члени не можуть самостійно розпоряджатися землею, яку отримали у поселенні. Кожне поселення «анастасіївців» знаходиться на самоуправлінні, всі нагальні питання, а також питання подальшої перспективи вирішуються на вічі. Найбільш відоме поселення анастасіївців в Україні знаходиться поблизу Києва і носить назву «Ромашки», а одне із перших «Світанок» – у Дебальцевському районі Донецької області. Із цілком зрозумілих причин наразі доля його не відома. Поселення анастасіївців також функціонують у Чернігівській, Дніпропетровській, Херсонській, Хмельницькій та інших областях України. Середній вік поселенців – 25-35 років, що як і у попередньому випадку, свідчить про перспективу зростання і все більшого укорінення релігійного об'єднання в Україні. І хоча рух анастасіївців у порівнянні із релігійним об'єднанням Церкви Останнього Заповіту менш централізований і ще фактично не має чіткої ієрархічної структури, тобто є значна свобода для індивідуальної ініціативи і самовираження рядових членів організації, все ж теократичні прагнення наявні [6].

Висновки. В умовах загострення соціально-економічної кризи в Україні, глобальних проблем сучасності: загрози ядерної війни, екологічної, енергетичної, демографічної криз, голоду, техногенних катастроф й інших інтерсоціальних проблем – посилюються містичні настрої, поглиблюється есхатологічна спрямованість змісту проповідницької діяльності, зростають теократичні прагнення як можливість встановлення Царства Божого на землі, коли верховним правителем усіх без винятку справ є Бог або його месія (у нашому випадку – духовний лідер тієї чи іншої общини).

Надзвичайно важливим є і те, що у сьогоденній Україні лише відбувається формування національної ідеї, мети і стратегії розвитку людини, суспільства, нації, держави; переосмислюється їх роль у контексті світової цивілізації. І в таких умовах поповнення нехристиянських релігійних утворень відбувається за рахунок відходу населення від світських ідеологій, які не виправдали себе, відходу віруючих (або потенційних віруючих) від традиційних релігій – православ'я, католицизму, протестантизму, ісламу, що свідчить про неможливість цих послідовників реалізувати свої соціально-духовні, психологічні, культурні потреби ні через традиційні вірування, ні через світські ідеології.

Література

1. Інформація про діяльність Церкви Останнього Заповіту в Україні надана головою Церкви Єдиної віри у м. Києві. Аналіз віросповідних засад і релігійної практики здійснено на підставі бесід з прихожанами під час відвідування богослужінь київської громади Церкви Єдиної віри, а також «Слова Віссаріона». – К., 2007. – 567 с.
2. Історія релігії в Україні: у 10-ти т. / За ред. проф. А. Колодного. Редколегія А. Колодний (голова) та ін. / Нові релігії України. – Київ, 2010. – Т.8 828 с.
3. Ихельзон Е. Общество будущего // «Сегодня» – 15.08.2015.
4. Конфесіологія релігії. Колективна монографія / За науковою редакцією докторів філософських наук, професорів Анатолія Колодного та Людмили Филипович // Українське релігієзнавство – К., 2009. – Спецвипуск 2009 –2. – 237 с.
5. Кулагіна Г. Нова релігійність та її соціокультурні перспективи в Україні // Релігійна панорама – 2007. – № 12 – С. 45-46.
6. Таевский Д. А. Христианские ереси и секты X-XXI веков. Словарь. – М. : Интрада, 2003. –147с.

Literatura

1. Informatsiya pro diyal'nist' Tserkvy Ostann'oho Zapovitu v Ukrayini nadana holovoyu Tserkvy Yedynoyi viry u m. Kyievi. Analiz virospovidnykh zasad i relihiynoyi praktyky zdiysneno na pidstavi besid z prykhozhanamy pid chas vidviduvannya bohosluzhin' kyyivs'koyi hromady Tserkvy Yedynoyi viry, a takozh «Slova Vissariona». – К., 2007. – 567 s.
2. Istoriya relihiyi v Ukrayini: u 10-ty t. / Za red. prof. A. Kolodnoho. Redkolehiya A. Kolodnyy (holova) ta in. / Novi relihiyi Ukrayiny. – Kyiv, 2010. – T.8 828 s.
3. Ykhel'zon E. Obschestvo budushchoho // «Sehodnya» – 15.08.2015.
4. Konfesiolohiya relihiyi. Kolektyvna monohrafiya / Za naukovoyu redaktsiyeyu doktoriv filosof's'kykh nauk, profesoriv Anatoliya Kolodnoho ta Lyudmyly Fylypovych // Ukrayins'ke relihiyeznavstvo – К., 2009. – Spetsvypusk 2009 –2. – 237 s.
5. Kulahina H. Nova relihiynist' ta yiyi sotsiokul'turni perspektyvy v Ukrayini // Relihiyna panorama – 2007. –# 12 – S. 45-46.
6. Taevskyy D. A. Khrystyanskye eresy y sekty Kh-KhKhI vekav. Slovar'. – М. : Yntrada, 2003. –147s.

Ludmila Shygaeva

Check neohrystyanskyh theocratic religious entities under current challenges of ukrainian society

In the article on the base of the philosophical and religious analysis the causes of distribution in Ukraine, as well as the essence of faith of Neo-Christian religious entities such as the Church of the Last Testament and Ringing Cedars of Ukraine (or anastasiyevtsy – the followers of Anastasia) are ascertained.

The author emphasizes that such religious groups occur as a reaction to a rather profound transformations of the social system in general, to the challenges of the modern Ukrainian society, namely: socio-economic crisis, war, crisis of secular and religious ideologies. Neo-Christian religious associations offer their adherents a new sacred interpretation of the surrounding reality, solving global problems of modern humanity. They offer not only a new understanding of social problems, but claim to a new solution of them.

Average age of the followers of these associations, unresolved social and economic problems, crisis of spirituality and radicalization of society demonstrate the viability of non-Christian religious groups and potential for their further development.

Extremely important is the fact that in today's Ukraine is only the formation of national ideas, goals and strategies of man, society, nation, State; rethought their role in the context of world civilization. And in such circumstances replenishment of non-Christian religious entities is due to people leaving the secular ideologies that are not justified, leaving believers (believers or potential) of traditional religions - Orthodoxy, Catholicism, Protestantism, Islam, indicating the inability to realize these followers their social, spiritual, psychological and cultural needs either through traditional beliefs, not through secular ideology.

Keywords: crisis, Neo-Christianity, Vissarion, Church of the Last Testament, V. Megre, anastasiyevtsy (followers of Anastasia), theocracy.

Надійшла до редакції 12.09.2016 р.